

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců Mgr. Ing. Lenky Bursíkové a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobce: **M. V.**, narozen X,
státní příslušník Ukrajiny,
bytem X
zastoupený: JUDr. Pavel Pokorný, advokát,
Veverkova 1343/1, 500 00 Hradec Králové

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 12. 2020, č. j. MV-160485-4/SO-2020,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. V projednávané věci je sporné, zda je manžel (žalobce) občanky třetího státu rodinným příslušníkem jejího syna z prvního manželství, který je občanem České republiky (tedy i Evropské unie) ve smyslu § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 176/2019 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 24. 8. 2020, č. j. OAM-7346-20/PP-2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), zamítlo podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalobcovu žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, neboť není rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a zákona o pobytu cizinců, a současně mu stanovilo lhůtu 30 dnů k vycestování z území České republiky.
3. Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dál jen „napadené rozhodnutí“) zamítla žalobcovu odvolání a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

4. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Obsah žaloby

5. Žalobce namítá, že se žalovaná nevypořádala s důvody odvolání, a to především se skutečností, že žalobcova manželka sice je občankou Ukrajiny, má však povolen trvalý pobyt, neboť její syn je občanem České republiky. Žalobce žije s manželkou ve společné domácnosti v rodinném domě vlastněném manželkou, stará se o ní a její děti (svého syna M. a manželčina syna D., který je občanem České republiky). Poukaz žalované na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 1. 2020, č. j. 30 A 185/2018 – 44, kterým vypořádala námitku nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života, považuje žalobce za nepřiléhavý. V žalobcově případě jde totiž o zásah do práv dítěte uvedených v Úmluvě o právech dítěte, vyhlášené pod č. 104/1991 Sb. (dále jen „Úmluva o právech dítěte“). Žalobce je přesvědčen, že předložil podklady, ze kterých vyplývá, že žije s manželkou a dvěma dětmi ve společné domácnosti. Požadavek, aby rodiče žili odděleně každý v jiném státu, se přičítá čl. 10 Úmluvy o právech dítěte. Napadeným rozhodnutím byla žalobci též uložena povinnost vycestovat z území. V okamžiku, kdy žalobce opustí Českou republiku, se může vrátit pouze, získá-li vstupní vízum, což je na Ukrajině problematické. Jeho návrat zpět k rodině tak vzhledem k pandemii a souvisejícím omezením pohybu může trvat mnoho měsíců, ne-li let.

Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Doplnila, že dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Závěry formulované v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí jsou plně v mezích správního uvážení a mají oporu ve spisovém materiálu. Žalovaná je přesvědčena, že se dostatečně vypořádala s posouzením přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do žalobcova života. Žalobci nebyl zakázán pobyt na území České republiky, může jej realizovat na základě jiného pobytového oprávnění. Ustanovení § 87e zákona o pobytu cizinců správním orgánům neukládá povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Žalovaná nesouhlasí s tvrzením žalobce, že doložil všechny doklady, které byly potřeba. Setrvává na názoru, že na žalobce není možno nahlížet jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie. Mezi žalobcem a občanem Evropské unie neexistuje žádný příbuzenský vztah. Jak § 15a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tak čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice o rodinných příslušnících“), požaduje pro přiznání postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie určitý stupeň příbuzenství. Žádný z předložených dokladů neprokazuje jakýkoli stupeň příbuzenství mezi žalobcem a nezletilým synem žalobcovy manželky, občanem České republiky.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.

8. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Neshledal přitom vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námitek.
9. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, neboť žalovaná s takovým postupem výslovně souhlasila a žalobce ve stanovené lhůtě nevyjádřil nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Jeho souhlas s rozhodnutím věci bez jednání se tak podle § 51 odst. 1 s. ř. s. předpokládá.

Zjištění ze správního spisu

10. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci. Dne 18. 5. 2020 podal žalobce žádost pro občany EU a jejich rodinné příslušníky o povolení k přechodnému pobytu za účelem soužití s občanem České republiky, nevlastním synem D. Š.
11. Žalobce k žádosti přiložil kopii cestovního pasu, potvrzení o zajištění ubytování u manželky, doklad o pojištění, oddací list, z něž plyne, že dne 20. 10. 2018 uzavřel manželství s paní L. P. Š., občankou Ukrajiny. Dále předložil rodný list D. Š., jehož otcem je pan J. Š. a matkou žalobcovy manželka, rozsudek Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 24. 4. 2018, č. j. 7 C 123/2018 – 20, kterým bylo rozvedeno manželství žalobcovy manželky a pana J. Š., a rozsudek Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 28. 3. 2018, č. j. 3 Nc 6113/2018 - 36, kterým byl nezletilý D. Š. svěřen do péče žalobcovy manželky.
12. Přípisem ze dne 4. 6. 2020 ministerstvo vyzvalo žalobce k odstranění vad žádosti. Žalobce mimo jiné upozornilo, že předložené doklady neprokazují, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Poučilo jej, že v případě rodinného příslušníka podle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců může být takovým dokladem rodný či oddací list, z něž musí být zřejmý příbuzenský vztah k občanovi EU, případně jeho manželovi. Pokud by se žalobce pokládal za rodinného příslušníka podle § 15a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, je třeba hodnověrně prokázat příbuzenský vztah k občanovi EU a předložit doklady prokazující splnění podmínek uvedených v tomto ustanovení. Žalovaný žalobce také poučil o tom, že neodstranění vad žádosti povede k jejímu zamítnutí.
13. Na výzvu žalovaného žalobce zareagoval dne 16. 6. 2020. Předložil doklad o zdravotním pojištění, úředně ověřené kopie již dříve předložených rozsudků Okresního soudu v Kutné Hoře, oddací list, cestovní pas a rodný list D. Š. Dále přiložil ručně psané prohlášení, v němž uvedl, že žije společně s nevlastním synem D. Š. Pomáhá mu s učením, chodí na procházky, dělá všechno „na baráku“. Chce mu pomáhat, jak může, protože jeho otec neplatí alimenty. Chce zde zůstat a pomáhat rodině, aby měli lepší možnosti v budoucnosti. Má ho rád jako syna.
14. Prvostupňovým rozhodnutím ministerstvo žalobcovu žádost zamítlo. Postupně se věnovalo jednotlivým typům rodinných příslušníků občana EU uvedeným v §15a zákona o pobytu cizinců, přičemž dospělo k závěru, že žalobce neprokázal rodinnou příslušnost k občanovi EU ani v jednom z vyjmenovaných případů. K přiměřenosti dopadů prvostupňového rozhodnutí ministerstvo uvedlo, že zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu představuje opatření omezující volný pohyb osoby velmi nízkou

intenzitou, neboť cizinci nezakazuje vstup ani pobyt na území České republiky. Ministerstvo zohlednilo, že na území České republiky pobývá na základě povolení k trvalému pobytu žalobcova manželka a syn, kteří jsou občany Ukrajiny. Konstatovalo, že žalobce je občanem Ukrajiny a může do České republiky cestovat na základě bezvízového styku a požádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Poukázalo také na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 1. 2018, č. j. 30 A 22/2017 – 62, podle kterého není možné cizinci udělit pobytové oprávnění, jestliže nesplňuje hlavní podmínky pro jeho udělení, a to i kdyby to okolnosti jeho soukromého a rodinného života vyžadovaly sebevíc.

15. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí dne 14. 9. 2020 odvolání. Podle žalobce se mělo ministerstvo zabývat nejen hledisky stanovenými v zákoně o pobytu cizinců, ale též případným rozporem neudělení přechodného pobytu s jinými právními předpisy. Uvedl, že je naprosto vyloučeno, aby žalobcova manželka opustila území České republiky, neboť jí byl rozhodnutím soudu svěřen do péče nezletilý občan České republiky. Udělení přechodného pobytu je tedy především v zájmu sloučení rodiny. Namítl též, že prvostupňové rozhodnutí je v rozporu s Úmluvou o právech dítěte. V žádném případě nelze požadovat, aby rodiče žili odděleně, každý v jiném státě.
16. Napadeným rozhodnutím žalovaná odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

Posouzení žaloby

17. Žaloba není důvodná.
18. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.
19. Podle § 87b odst. 3 zákona o pobytu cizinců je k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu žadatel povinen předložit a) náležitosti uvedené v § 87a odst. 2, b) doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a c) doklad o pobytu občana Evropské unie na území; to neplatí, pokud bylo občanu Evropské unie vydáno potvrzení o přechodném pobytu na území nebo povolení k trvalému pobytu nebo jde-li o rodinného příslušníka občana České republiky, který je přihlášen k trvalému pobytu na území.
20. Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana EU uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.
21. Podle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho
 - a) manžel,
 - b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje,
 - c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a
 - d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné

nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.

22. Podle § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců se za rodinného příslušníka občana Evropské unie považuje též cizinec, který prokáže, že
- a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud
 - 1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, žil před vstupem na území s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,
 - 2. je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, nebo
 - 3. se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, nebo
 - b) má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.
23. Dle bodu 6 preambule směrnice o rodinných příslušnících „[k] zachování jednoty rodiny v širším slova smyslu, a aniž je dotčen zákaz diskriminace z důvodů státní příslušnosti, by měl hostitelský členský stát postavení osob, které podle této směrnice nejsou zahrnuty v definici rodinného příslušníka, a které tedy nemají automatické právo na vstup a pobyt v hostitelském členském státě, přezkoumávat v souladu s vlastními vnitrostátními předpisy z hlediska otázky, zda by těmto osobám měl být umožněn vstup a pobyt s ohledem na jejich vztah k občanu Unie nebo na jakékoli další okolnosti, například jejich finanční nebo fyzickou závislost na občanu Unie.“
24. Žalobce se ve správním řízení domáhal vydání povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení s občanem Evropské unie. Tvrdil, že je rodinným příslušníkem občana EU – nezletilého syna manželky (jehož ale sám není otcem).
25. Soud se plně shoduje se správními orgány, že žalobce postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie neprokázal. Byť žalobce nikdy v průběhu správního řízení neupřesnil, na základě jakého konkrétního ustanovení se domáhá postavení rodinného příslušníka občana EU (poukazoval obecně na § 15a zákona o pobytu cizinců), z jeho tvrzení je zjevné, že jediným alespoň teoretickým myslitelným ustanovením, které by mohlo na jeho situaci dopadat, je § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle kterého se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje. Žalobce totiž není manželem ani potomkem syna manželky, stejně tak netvrdil, že by byl závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované synem manželky, či že by s ním žil ve společné domácnosti před vstupem na území Evropské unie.
26. Jak nicméně vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 9. 2021, č. j. 1 Azs 18/2021 – 48, ustanovení § 15a vycházející ze směrnice o rodinných příslušnících váže podmínky pro udělení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b zákona o pobytu cizinců zjednodušeně řečeno na *pokrevní spojení* s občanem

EU (zejména v linii přímé), svazek právní (manželství, registrované partnerství, osvojení) či odkázání na jeho výživu či péči. Žalobce je však nevlastním otcem občana EU, který má oba biologické rodiče. Směrnice cílí na neodlučování vyživovaných (závislých) osob (zejména potomků) od občanů EU, nikoliv naopak, což má svůj smysl. Výživou, péčí či jinak závislé osoby velmi obtížně povedou plně samostatný život, tedy stěží (bez cizí pomoci) například vycestují do země původu, obstarají si pobytový titul a zajistí si na potřebnou dobu obživu. To však neplatí naopak.

27. Přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU je s ohledem na výše uvedené vázán na rodičovství biologické nebo právní (k tomu srov. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 26. 3. 2019, ve věci 129/18, *SM*), nikoliv „faktické“ (tzv. sociální rodičovství). Faktické rodičovství nezakládá rodičovskou odpovědnost a dostatečně proto nechrání dítě – občana České republiky a EU. V projednávané věci (neudělením konkrétního pobytového titulu) nedojde ani k porušení čl. 20 Smlouvy o fungování Evropské unie (srov. rozsudky Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 3. 2010, ve věci C-34/09, *Zambrano*, či ze dne 8. 9. 2016, ve věci C-133/15, *Chavez-Vilchez a další*), neboť nezletilý občan České republiky/EU (nevlastní syn) má na území členského státu matku, která má pobytové oprávnění a je schopná o něj pečovat, a biologického otce, který má vyživovací povinnost.
28. Soud se neztotožňuje s výtkami žalobce, podle kterých žalovaná odůvodnila napadené rozhodnutí pouze citací § 15a zákona o pobytu cizinců a nevypořádala se s důvody uvedenými v odvolání. Žalovaná a zejména pak ministerstvo v prvostupňovém rozhodnutí podrobně vylicily, proč žalobce nenaplnuje žádnou z definic rodinného příslušníka občana EU uvedenou v uvedeném ustanovení. Žalovaná též reflektovala žalobcova odvolací tvrzení, uzavřela nicméně, že ne každý příbuzenský či rodinný vztah s občanem EU sám o sobě způsobuje, že se na cizince, jenž se na území hodlá sloučit s občanem EU, automaticky nahlíží jako na rodinného příslušníka ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců (srov. zejména s. 4 – 5 napadeného rozhodnutí). Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že předložil dokumenty prokazující naplnění podmínek podle § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalobce sice doložil, že jeho manželkou je paní L. Š., že její syn (z prvního manželství), kterého má svěřeného do péče, je občanem České republiky a že s nimi žalobce žije ve společné domácnosti. Uvedené skutečnosti nicméně nesvědčí o tom, že by byl žalobce rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu daného ustanovení zákona o pobytu cizinců, jak již soud vysvětlil shora.
29. Důvodnou soud neshledal ani námitku, podle které žalovaná při posouzení otázky přiměřenosti rozhodnutí nepřiléhavě poukázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 30 A 185/2020 – 44. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná na tento rozsudek (a dále na rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 – 29) odkázala toliko proto, aby podpořila závěr, že i v případě zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je povinností správních orgánů posuzovat otázku přiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Žádné jiné právní či snad skutkové závěry z tohoto rozsudku v žalobcově věci nevyvozovala.
30. Názor žalované, podle nějž je třeba v tomto typu řízení posuzovat otázku přiměřenosti, je přitom plně souladný s konstantní judikaturou NSS, podle které posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí není omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (např. rozsudky ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 – 30, ze dne 7. 12. 2016, č. j. 1 Azs 273/2016 – 29, č. 3536/2017 Sb. NSS, nebo ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017 – 35). Součástí tohoto posuzování přitom může být s ohledem na

konkrétní skutkové okolnosti též zohlednění nejlepšího zájmu dítěte (srov. např. rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2021, č. j. 10 Azs 366/2021 – 35). Jak v této souvislosti zdůraznil NSS např. v rozsudku ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 320/2019 – 38 (a obdobně též např. v rozsudku ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 213/2017 – 34) při posuzování okolností konkrétního případu je třeba zohlednit především *účel pobytového oprávnění*. Pokud cizinec v daném případě prokazatelně nesplňuje účel pobytu, nemůže spoléhat na institut soukromého a rodinného života. Jestliže v daném případě prokazatelně nenaplní účel pobytu, o který žádá (v dané věci tedy sloučení s občanem EU), vyhovění žádosti pouze z důvodů soukromého a rodinného života by vedlo ke zcela k absurdnímu důsledku. Zákonné podmínky pro udělení pobytového oprávnění založené na účelu pobytu – sloučení s občanem EU – by byly zcela liché, resp. k udělení pobytového oprávnění by postačovalo bez dalšího zohlednění soukromého a rodinného života; takový postup zákon zcela jistě neumožňuje a ani nezamýšlí. Odlišná by byla situace v případě, kdy by žalobce prokazatelně definici rodinného příslušníka občana EU naplnil (čímž by došlo též k naplnění účelu pobytu), ale jeho žádost by byla zamítnuta například pro nedoložení některého zákonem předpokládaného podkladu (potvrzení o pojištění, o zajištění ubytování apod.) či pro nesplnění některé procesní povinnosti. V takovém případě by jistě bylo možno uvažovat o překlenutí takového nedostatku právě prostřednictvím institutu posuzování přiměřenosti rozhodnutí. O takovou situaci se však v dané věci ani zdaleka nejedná.

31. Žalovaná zohlednila soužití žalobce s manželkou, jejich společným potomkem i synem manželky z prvního manželství ve společné domácnosti. Zcela správně však poukázala na skutečnost, že napadeným rozhodnutím automaticky nemusí dojít k rozdělení faktické rodiny. Žalobce jako občan Ukrajiny může do České republiky cestovat na základě bezvízového styku a podat si žádost o dlouhodobý pobyt. V této souvislosti nelze přehlédnout, že žalobce sám v žalobě uvádí, že pro něj přicházejí v úvahu alternativy v podobě jiných pobytových titulů, žádost o ně by však musel podat v zemi svého původu. Překážka v podobě nutnosti opustit území České republiky a podat žádost o pobytový titul v zemi původu zajisté není bez dalšího v rozporu s principy lidskosti (srov. rozsudek ze dne 25. 10. 2017, č. j. 1 Azs 241/2017 - 32) či se zákonem. Namítá-li žalobce, že získání vstupního víza na Ukrajině je *velmi problematické*, je třeba k tomu konstatovat, že se jedná o zcela nekonkrétní a ničím nepodložené tvrzení. Ani argument pandemickou situací není přesvědčivý. Byť pandemická situace není celosvětově stabilizována, není podle názoru soudu v současné době pohyb osob omezen v takové míře, aby nebylo možno bez větších obtíží přicestovat do České republiky. Jedná se tedy o obecné námitky, které nepoukazují na konkrétní překážky v podání pobytové žádosti či následnému návratu k rodině žijící legálně v České republice.
32. Soud proto uzavírá, že správní orgány v dané věci správně aplikovaly § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť oprávněně dospěly k závěru, že pro nenaplnění tam stanovených předpokladů je dán důvod pro zamítnutí žádosti stanovený v § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

33. S ohledem na uvedené tedy soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec

běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. ledna 2022

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu